

บทที่ ๑๗

เหตุเกิดที่ชายหาด

ถึงตอนนี้พวกเราเริ่มมีอาการทางผิวหนัง ที่เมื่อเป็นแผลแล้วจะหายช้ากว่าที่ควรจะเป็น ปกติเราจะมีบาดแผลที่เกิดขึ้นมากมายทั้งจากแมลงกัดหรือรอยขีดข่วน เหงื่อและความสกปรกจากดินทำให้ผิวหนังรอบ ๆ แผลกลายเป็นสีแดงและเป็นหนองที่ไม่มีวันตกสะเก็ด ผมบอกตัวเองว่าอย่าเกาแต่ก็อดห้ามใจไม่ได้ บางรายเป็นหนักถึงขนาดต้องไปรับการรักษาที่โรงพยาบาล ผมกำชับกับผู้บังคับหมู่ทั้งหมดว่าให้สั่งให้ลูกน้องใช้สบู่เวลาอาบน้ำด้วย แต่น้ำที่ใช้ในการชำระร่างกายก็ไม่ได้สะอาดสักเท่าไร มีลูกน้องคนหนึ่งไม่ค่อยได้รักษาสุขอนามัยที่ดีพอจนกลายเป็นโรคตับอักเสบ

ผมจะสั่งลูกน้องให้เปลี่ยนถุงเท้าและตากเท้าให้แห้งอยู่เสมอเมื่อมีโอกาส แต่อากาศที่ร้อนและเหงื่อที่ออกมามากบวกกับการที่ต้องเดินเป็นเวลานานทำให้เท้าเกิดแผลบ่อย ๆ

ฝ่ายข้าศึกก็มักจะรบกวนเราโดยใช้เครื่องยิงลูกระเบิดหรือ ค.ระดมยิงใส่พวกเราเป็นพื้นที่แล้วหนีไป เป็นการยากที่จะตามไปให้ทันอาวุธวิถีโค้งแบบนี้กองทัพของเราก็มี แต่อยู่ที่ฐานกองร้อยซึ่งในการยิง

แต่ละครั้งต้องร้องขอตามระเบียบ กว่าที่ยังได้เข้าศึกก็ผ่านไปไกลแล้ว แต่ผมเข้าใจในเหตุผลที่ต้องมีความชัดเจนก่อนการยิง เพราะแถวนี้มีหมู่บ้านอยู่ด้วย ผมอยากได้เครื่องยิงลูกระเบิดขนาด ๖๐ มม. มาไว้กับหมวด เอาไว้ตอบโต้เข้าศึกให้ทันเวลา แต่กองทัพบกสหรัฐได้ปลดประจำการอาวุธประเภทนี้ไปแล้วหลังสงครามเกาหลี แต่กองทัพของเวียดนามใต้และพวกเวียดกงยังมีใช้อยู่ แล้วอาวุธเหล่านี้เวียดกงก็เอามาใช้เล่นงานเรา แต่ในเวียดนามเราสามารถจะหาของต่าง ๆ ได้ถ้าพร้อมจะจ่าย

ผมเอาเสบียงสนามที่กองทัพแจกจ่ายมาจำนวน ๑๕ ลังไปแลกเครื่องยิงลูกระเบิดขนาด ๖๐ มม. พร้อมกระสุนจำนวน ๑๘ นัด จากกองทัพของรัฐบาลเวียดนามใต้ ถึงแม้จะไม่มากแต่ก็ยังดีกว่าไม่มีอะไรไว้ตอบโต้เข้าศึกในยามฉุกเฉิน สำหรับตลาดมืดก็มีการซื้อขายอาวุธกันคึกคัก และดูเหมือนพวกเวียดกงก็จะได้ประโยชน์มากที่สุด ผมกับจำแลงโลแมนพยายามใช้ประโยชน์จาก ค.ที่ได้นำให้ได้มากที่สุดโดยการช้อนมันไว้ได้ฝ้ายางกันฝนและฝีกใช้งานในตอนกลางคืน พลวิทยุพิท สแพงเกลอร์พยายามจะเข้ามามีส่วนร่วมในการฝีกด้วย แต่เราไม่อนุญาต

สแพงเกลอร์เป็นลูกน้องที่ยังดูเด็กมากและดูเหมือนเขาจะภูมิใจในความหน้าเด็กนี้มาก เขามักจะเดินอย่างสง่าผ่าเผย ที่สำคัญเขาเป็นคนขยันและพยายามทำหน้าที่ของตัวเองอย่างดี ที่เขนข้างซ้ายสักข้อความ “เกิดมาเพื่อแพ้” และด้านขวาสักเป็นรูปเสื้อดำ แม้จะผอมแต่เขาก็แบกวิทยุอันหนักอึ้งโดยไม่เคยบ่น สแพงเกลอร์ชอบถือปืนโดยเอาพานท้ายค้ำไว้ที่เอวเหมือนในหนังคาบอย “ผู้หมวดคุณี่ครับ” เขาเรียกผมดูรูปที่เพิ่งส่งมาจากทางบ้าน “อะไรเธอ” ความจริงผมไม่อยากจะดูแต่ก็ต้องรักษามารยาท “จากภรรยาผมครับ ดูลี” ผมดูที่ปกของอัลบั้มที่เป็นสีเหลืองสวยงามและบอก

“สวยดีนี่” ผมบอก

“ไม่ใช่อย่างนั้นครับต้องดูรูปข้างในครับ”

“โอ้ โอเค”

ผมเปิดดูข้างในภาพแรกที่เราเห็นคือภรรยาเขาที่มีหุ่นเหมือนนางแบบในชุดกระโปรงสั้น เสื้อสีขาวมีระบายสวยงาม และแต่งไว้ด้วยความเชิดชู้

“เธอดูดีมากพื๊ พนันได้เลยว่านายคงอยากกลับบ้านใจจะขาด”

“เปิดไปเรื่อย ๆ ครับเดี๋ยวก็เห็นของดี”

รู้สึกเขาจะตื่นเต้นมากและภูมิใจมาก ผมเปิดไปเรื่อย ๆ เห็นรูปของภรรยาเขาที่ค่อย ๆ นุ่งน้อยห่มน้อยไปเรื่อย ๆ เหลือแต่กระโปรงสั้นและเสื้อที่โชว์สะดือ และภาพต่อไปเธอก็เหลือกระโปรงกับชุดชั้นในและท้ายสุดเธอใส่เฉพาะกระโปรงและท่อนบนที่เปลือยล่อนจ้อน ผมไม่รู้ว่าจะพูดอะไรดี “เยี่ยมใช้ไหมล่ะหมวด” สแพงเกลอร์เหมือนเด็กน้อยที่ต้องการความสนใจจากผู้ใหญ่ “ใช่พื๊ เธอดูดีมาก ยินดีด้วยนะ” ผมไม่รู้ว่าจะพูดต่อไปอย่าง แต่ดูเหมือนเขาจะดีใจมากที่คนอื่นชื่นชมภรรยาของเขา

คืนนั้น ข้าศึกก็โผล่มาทักทายพวกเรา ผมอยู่ทางด้านทิศตะวันออกของฐานกำลังพูดคุยกับดอนอยู่ ส่วนจำแพลโลแมนอยู่ด้านทิศตะวันตกและตรงกลางเป็นเครื่องยิงลูกระเบิดที่พวกเราเอาผ้าคลุมไว้และมีสแพงเกลอร์นั่งอยู่ใกล้ ๆ แพลโลแมนพยายามพุ่งไปยังที่ตั้งของเครื่องยิง แต่กระสุนปืนกลของข้าศึกที่สาดเข้ามาทำให้เขาต้องหลบอยู่ในคู ตอนนี้ข้าศึกได้เปิดเผยที่ตั้งของตัวเองแล้ว เราอยากจะใช้เครื่องยิงลูกระเบิดนั้นมาก แต่ผมขยับตัวไม่ได้เลยเพราะกลุ่มกระสุนที่ยิงเข้ามาตรงเป้าหมายมาก แพลโลแมนสบตาผมด้วยความรู้สึกที่เสียายที่ทำอะไรมาไม่ได้ แต่แล้วสแพงเกลอร์ก็พูดขึ้น

“ผมยิงได้ไหมครับ “

“นายรู้วิธียิงหรือ”

ผมอยากจะเตะตัวเองที่สรวงวิธีใช้ไว้เฉพาะผมกับจำแพลโลแมน ตอนนั้นผมคิดว่าตัวเองกับจำแพลโลแมนสองคนจะเป็นผู้ชำนาญ แต่ตอนนี้คนที่มีโอกาสได้ใช้กลับไม่เคยฝึกเลย

“ได้ครับ ผมทำได้” สแพงเกลอร์ตะโกนขึ้นเต้นเหมือนเด็กนักเรียนมัธยมที่อยากให้โค้ชเลือกลงเล่นอเมริกันฟุตบอล เขารับผลกฝ้ายอย่างที่คลุมเครื่องยิงออกอย่างเก้ ๆ กัง ๆ โดยมีผมและจำแพลโลแมนตะโกนบอกว่าต้องทำอะไร ดูเหมือนเขาจะดีใจมากที่จะได้ใช้มันโดยทหารในหมวดมองดูอย่างใจจดใจจ่อ ในที่สุดเขาหยังปืนและตัวปืนก็ถูกติดตั้งพร้อมใช้งานในทิศทางที่ถูกต้อง ก่อนที่ผมจะสั่งว่าให้ทำอะไรต่อไปเขาก็รีบหย่อนลูกกระสุนลงไปในการบอกปืนและกระสุนก็พุ่งออกไป ทหารคนอื่นต่างก็ร้องเชียร์ด้วยความดีใจ กระสุนพุ่งไปตกที่ไหนไม่รู้ แต่ไม่โดนข้าศึกและไม่มีการระเบิด และข้าศึกก็ยังกระหน่ำยิงใส่พวกเราต่อไป

“บ้าเอ๊ย สแพงเกลอร์ต้องเอาส่วนบรรจุออก ๓ อันก่อน” ผมตะโกนบอกเขา และเขาก็ตอบด้วยเสียง “โอ้!” และเขาก็เอากระสุนอีกลูกหย่อนลงไปในห้อง คราวนี้เขาเอาส่วนบรรจุออกตามที่บอก ทุกคนเฝ้าดูเช่นเคยและลุ้นว่าจะเกิดอะไรขึ้น

กระสุนตกลงบริเวณที่ข้าศึกอยู่ แต่ไม่มีการระเบิด เพราะสแพงเกลอร์ไม่ได้ถอดสลักนิรภัยที่หัวกระสุนออก แต่มันก็ทำให้ข้าศึกสงสัยว่าพวกเรากำลังทำอะไรอยู่ หรือว่ามันจะเป็นอาวุธขวางแบบใหม่ ข้าศึกเลยหยุดชะงักไปครู่หนึ่งทำให้ผมมีโอกาสพุ่งไปช่วยเหลือสแพงเกลอร์ได้ เมื่อไปถึงผมก็รีบดึงส่วนบรรจุและสลักนิรภัยออกแล้วก็

หย่อนลงในปากกระบอกปืน คราวนี้กระสุนตกและระเบิดบริเวณที่ข้าศึก
อยู่พอดี พวกมันตกใจหยุดยิงและล่าถอยไป

ผมต่อว่าสแพงเกลอร์ด้วยความผิดหวัง และตัวเขาเองก็รู้สึกแย่มาก ผมรู้ว่ามันไม่ใช่ความผิดของเขา ผมไม่ได้ฝึกเขาเองแม้ว่าเขาอยากจะเรียนรู้ อีกอย่างผมยังกังวลว่าถ้าข้าศึกหากระสุนที่ยังไม่ระเบิดผม พวกมันก็จะนำมันกลับมาเล่นงานเราได้ คึนนั้นสแพงเกลอร์หลบหน้าผมทั้งคืน ส่วนผมเองก็ยังไม่โกรธอยู่เลยไม่อยากคุยกับเขา

พอรุ่งเช้าอารมณ์ผมก็เป็นปกติ ท้องฟ้าที่สดใสและแดดที่สาดส่องลงมาทำให้บรรยากาศโดยรวมดีขึ้น ผมและจ่าแพลโลแมนเดินตรวจดูความเป็นอยู่ของกำลังพลในหมวด ดูเหมือนหลายคนเป็นแผลเรื้อรัง อาการติดเชื้อมากขึ้นเรื่อยๆ คงเป็นเพราะผิวหนังที่ขึ้นเลยติดเชื้อง่าย หรือเมื่อถูกกิ่งไม้ใบไม้ขีดข่วนหรือเสียดสีกับเครื่องสนาม ผิวหนังก็เกิดแผลได้ง่ายและหายยาก มีสองคนอาการหนักมาก

ผมนึกถึงทะเลที่อยู่ไม่ไกลจากที่นี่มากนัก แคข้ามสันเขาทางตะวันออกของหมู่บ้านก็ถึงแล้ว ที่นั่นชายหาดสะอาดมาก น้ำทะเลเป็นสีฟ้า และบรรยากาศเงียบสงบ ถ้าเป็นที่อื่นที่ไม่ใช่เวียดนาม มันคงจะเป็นรีสอร์ทตากอากาศชั้นดีอย่างแน่นอน

ผมคิดว่าน้ำทะเลเค็ม ๆ อาจทำให้บาดเจ็บแผลหรืออาการผิวหนังอักเสบดีขึ้น ผมปรึกษาเรื่องนี้กับสก็บเปอร์ ไซฟ์ เสนารักษ์ที่มาจากเมืองพอร์ตแลนด์ รัฐโอริกอน เขาก็นิยามแนวความคิดนี้ว่าดี อีกอย่างการที่ได้ไปสัมผัสน้ำทะเล ดำผุดดำว่ายก็น่าจะลดความเครียดของพวกเขาลงได้บ้าง ถ้าการส่งไปครั้งแรกประสบผลสำเร็จ ผมก็จะพิจารณาหมุนเวียนให้ไปทั้งหมด ลูกน้อง ๒ คนที่อาการหนักกว่าใครเห็นด้วยกับความคิดของผม

แต่ต้องมีอีก ๔ คนเพื่อให้ครบชุดลาดตระเวนที่สามารถป้องกันตัวเองได้ เจมส์ผู้บังคับหมู่ ๑ ที่เพิ่งกลับจากการรักษาตัวที่โรงพยาบาลหลังจากได้รับบาดเจ็บเมื่อต้นเดือนตุลาคมก็สามารถเป็นกัปตันได้เพื่อมีคนจมน้ำ เขาอาสาที่จะนำชุดลาดตระเวนไปที่ชายหาด ที่น่าแปลกคือพลทหารคิงคนที่ลองของผมด้วยการทำกระสุนปืนเอ็ม-๗๙ ลั่นครวาก่อน มาขอร้องผมว่าให้ส่งเขาไปด้วย

ผมต้องการอีก ๒ คนก็สามารถส่งชุดลาดตระเวนพิเศษนี้ออกไปได้ แต่ส่วนมากไม่อยากไปกัน สแพงเกลอร์ก็คนหนึ่งละ “ทำไมไม่อยากไปละสแพงเกลอร์” ผมถามเขา “ผมไม่อยากไปครับ” สแพงเกลอร์ยังคงรู้สึกผิดอยู่กับเรื่องการยิงเครื่องยิงลูกระเบิดนั้น “ไปเถอะ ถือว่าไปพักผ่อนด้วย อีกอย่างเขาต้องการวิทยุนะ” ผมพยายามชมเขา “ผมไม่อยากว่ายน้ำครับ ผมแค่อยากนอน” “ฉันรู้ว่านายไม่อยากว่ายน้ำ แต่อาบแดดก็ได้นะ” ผมส่งยิ้มให้เขา “โอเค ผมจะทำเพื่อส่วนรวมครับ”

ขาดอีกคนเดียว ผมอยากได้คนที่ว่ายน้ำเก่งเพื่อมีคนจมน้ำ ผมเล็งไปที่มาร์ค เอแวนส์ จากเมืองจอบลิน รัฐมิสซูรี รอน รอบสัน เพื่อนสนิทของเอแวนส์เคยบอกว่าเอแวนส์เป็นนักว่ายน้ำโรงเรียนมาก่อน ทั้ง ๒ คนเป็นเพื่อนสนิทกันและมาจากครอบครัวชาวชนบท ทั้งคู่ถูกชะตากันตั้งแต่พบกันครั้งแรกที่เวียดนาม

“ได้ข่าวว่านายเป็นนักว่ายน้ำเฮอร์อ เอแวนส์” ผมลองหยั่งเชิงดู

“ใช่ครับ” เขาตอบด้วยน้ำเสียงที่สุภาพ

“อยากไปที่ชายหาดกับพวกเขาไหม”

“ผมไม่อยากไปครับ ผมว่ายน้ำในสระไม่ใช่ในทะเลนะครับ”
ผมอิงไปแต่ก็พยายามอีกครั้ง

“เออ ผู้หมวดคงส่งชุดลาดตระเวนออกไปไม่ได้ถ้าไม่มีนัก
ว่ายน้ำแข็ง ๆ สักคนหรือสองคนไปด้วย ทะเลอาจมีอันตรายนะ”

ในที่สุดเขาก็ตกลงไป ปกติผมจะสั่งให้ลูกน้องออกไปลาดตระเวน
แต่คราวนี้ผมใช้วิธีเกลี้ยกล่อมขายไอดีเดียว เพราะว่ามันเป็นประโยชน์ต่อ
พวกเขาเอง และผมก็ภูมิใจในความเป็นเชลล์แมนของตัวเอง ผมรู้ว่าชุดที่
ส่งออกไปมีความเสี่ยงจากข้าศึกเหมือนกันและก็มีความเสี่ยงจากทะเลด้วย
แต่เพื่อประโยชน์ของลูกน้องผมเลยตัดสินใจทำแบบนี้ ผมสั่งผู้บังคับหมู่
เจมส์ ให้ทำการเคลียร์พื้นที่ก่อนทำการคุ้มกันคนที่ลงน้ำคือให้ทำหน้าที่
คุ้มกัน ๔ คน และอีก ๒ คนลงน้ำ และก็กำชับอีก “ให้ระวังเรื่องน้ำทะเล
มันอาจดูสงบตอนนี้แต่ก็ประมาทไม่ได้ ให้ลงได้แค่เขานะ ห้ามเกินนั้น”

หลังจากที่ผมให้คำสั่งเสร็จ ชุดลาดตระเวนก็ออกจากฐาน และ
เวลา ๑๔๐๐ ผมได้รับวิทยุจากผู้บังคับหมู่เจมส์

“บราโว ๓๖ จาก บราโว ๓๑ เราเช็กพื้นที่แล้วปลอดภัย เปลี่ยน”

“จากบราโว ๓๖ ทราบ ให้วางกำลังป้องกันสองจุดด้วย เปลี่ยน”

“รับทราบรับปฏิบัติ เปลี่ยน”

“และก็ให้ตรวจดูน้ำทะเลด้วยว่าอันตรายไหม เปลี่ยน”

“รับทราบรับปฏิบัติ เปลี่ยน”

“จาก ๓๖ เลิกติดต่อ”

ผมวางวิทยุลง ประมาณ ๑๐ นาทีจากนั้นก็เริ่มมีเสียงวิทยุดังขึ้น
แต่ไม่ชัดจากผู้บังคับหมู่เจมส์ ประมาณ ๓๐ วินาทีผ่านไป ผมจึงรู้ว่าเป็น
เสียงเขา เขาวิทยุเข้ามาขอความช่วยเหลือ ฟังเสียงดูเหมือนจะร้องให้
มีบางอย่างผิดปกติเกิดขึ้นกับชุดลาดตระเวนที่ชายหาด ต่อมาก็พอจะจับ
ใจความได้ สิ่งที่เกิดขึ้นคือ เขาถูกคลื่นซัดที่ชายหาดเกือบจะเอาชีวิต

ไม่รอดแต่ก็ฟังไม่ชัดว่าเกิดอะไรขึ้นกับคนอื่น ๆ ผมรู้ว่าจะนั่งคอยอยู่อย่างนี้ไม่ได้แน่ก็เลยบอกให้กำลังอีกหนึ่งหมู่เตรียมออกไปช่วยชุดลาดตระเวนที่ชายหาด ไม่ถึง ๖๐ วินาที พวกเราก็ออกจากฐาน เรียกได้ว่าวิ่งไปได้ ถ้ามีข้าศึกมาคอยซุ่มราระหว่างทางเราคงเสร็จไปแล้ว แต่ในตอนนั้นสิ่งที่ผมคิดคือต้องไปถึงชายหาดให้เร็วที่สุด ระหว่างทางก็วิ่งไปที่กองร้อยบอกเรื่องราวให้ผู้บังคับกองร้อยทราบ และให้รีบส่งเฮลิคอปเตอร์ไปที่ชายหาดโดยด่วน

การเดินทางไปที่ชายหาดไม่ต่างอะไรกับฝันร้ายสำหรับลูกน้อง เพราะผมไม่ให้ลูกน้องพักเลย บางทีผมก็นึกดำหนิตัวเองที่ส่งลูกน้องไปที่ชายหาดนั้น ภาพที่ชายหาดดูแล้วเศร้ามาก เจมส์ยังสะอื้นอยู่เลย ห่างไปไม่กี่ฟุตก็มีทหารนายหนึ่งนั่งหมดแรงและอาเจียนออกมา ส่วนทหารที่ทำหน้าที่ระวังป้องกันสองนายก็นั่งกอดอาวุธทำอะไรไม่ถูก ดูเหมือนยังช็อกกับสิ่งที่เห็น พวกเขาไม่กล้าไปไหนไกลจากอาวุธเพราะกลัวข้าศึกจะลอบเข้ามา อีกทั้งบังคับหมู่เขาก็ไม่ได้สั่งการอะไรเป็นพิเศษ คนที่หายไปสองคนคือสแพงเกลอร์กับเอแวนส์ เป็นสองคนที่ไม่อยากมาตั้งแต่แรก

ผมเพิ่งมองไปที่คลื่นทะเลที่ถาโถมเข้ามาเผื่อจะเจอพวกเขา เมื่อหายจากอาการสะอื้นเจมส์ก็บอกว่าทั้งสองคนถูกคลื่นซัดหายไป ในทะเลและตะโกนขอให้อยู่ ผมคิดอยู่สักพักว่าจะโดดลงไปในทะเลดีไหมเผื่อจะเจอพวกเขา ผมขยับตัวจะโดดลงไปแต่ลูกน้องที่มาด้วยดึงไว้ ในขณะนั้นเฮลิคอปเตอร์ก็มาถึง แต่ที่ตกลงคือคนที่มาด้วยเป็นผู้หญิงสองคนจากสภากาชาด หรือที่เรียกกันในภาษาทั่วไป โดนัท ดอลลี หน้าที่ของพวกหล่อนคือมาให้กำลังใจแก่ทหารที่อยู่ตามค่ายต่าง ๆ เพื่อให้หน่วยนั้น ๆ มีชีวิตชีวา เมื่อพวกหล่อนลงจากเครื่อง ผมก็กระโดดขึ้นไปบน

เฮลิคอปเตอร์และมองจากที่สูงเผื่อว่าจะเห็นลูกน้อง ๒ คนในทะเล แต่ดูเหมือนจะไม่มีประโยชน์อะไร ถึงแม้ว่านักบินจะบินวนไปวนมาบริเวณใกล้ชายฝั่งแต่ก็ไม่เจอพวกเขา เมื่อเชื้อเพลิงใกล้จะหมดผมก็เลยสั่งให้นักบินนำเครื่องกลับไปที่เดิม

เมื่อลงจากเครื่องผมก็เห็นร่างของสแพงเกลอร์นอนอยู่ที่ชายหาดตาปัดครึ่งหนึ่ง ใบหน้าแข็ง เขาได้เสียชีวิตแล้ว ผมไปยืนคร่อมที่ตัวเขาเพื่อดูว่าเป็นอย่างไร ขณะที่น้ำทะเลก็ซัดมาที่ตัวเขาเป็นระยะ ๆ ริมฝีปากที่ซ้าเป็นสีฟ้าตัดกับใบหน้าที่ซีดขาว ทำให้ดูน่ากลัวมาก ฟองน้ำที่ล้นออกมาจากปากเขาทำให้รู้ว่าน้ำได้ท่วมที่ปอดเขา เขาตายแล้ว

ผมนึกในใจ “ลูกชิ้นเต๋ยวนี้สแพงเกลอร์ นายยังไม่ตาย” แต่คำพูดนั้นก็ไม่ได้ออกจากปากผม

สายตามผมก็เลื้อยไปเห็นเจ้าหน้าที่กาชาดหญิงสองคนชาวอเมริกันที่เมินหันไปมองที่อื่นแทนที่จะมาดูศพของสแพงเกลอร์ มันทำให้ผมโกรธขึ้นมาทันที พวกหล่อนมาทำอะไรที่นี่เพื่ออะไรกัน คิดว่ามาที่เวียดนามแล้วจะได้เจออะไรถ้าไม่ใช่ความตาย และจริง ๆ แล้วผมโกรธตัวเองที่ช่างโง่อะไรเช่นนี้ที่ส่งลูกน้องมาตาย น้ำตาผมกำลังจะไหลแต่ก็กลั้นเอาไว้ได้ ผมถามผู้บังคับหมู่เจมส์ “มันเกิดอะไรขึ้น” สิ่งที่เกิดขึ้นคือทหาร ๔ นายลงไปในน้ำและถูกกระแสน้ำด้านล่างพัดออกไปไกลเป็นร้อยเมตรจากฝั่งภายในเวลาไม่กี่วินาที เจมส์สามารถว่ายกลับเข้าฝั่งได้ ส่วนเอแวนส์ซึ่งก็ว่ายน้ำเก่งแต่หมดแรงถูกคลื่นซัดออกไปไกลจากฝั่งเรื่อย ๆ ทหารอีกคนเกาะต้นมะพร้าวลอยน้ำและพายไปหาสแพงเกลอร์ จากนั้นทั้งคู่ก็พยายามพายกลับจนถึงฝั่ง สแพงเกลอร์หมดแรงและถูกคลื่นซัดกลับลงไปในทะเลอีก เมื่อคลื่นซัดเข้าฝั่งอีกครั้งเขาก็เสียชีวิตแล้ว

ผมไม่สามารถตำหนิหมู่เจมส์ได้ ถึงแม้เขาจะไม่ได้ทำตามคำสั่งผม
โดยเคร่งครัด ความผิดอยู่ที่ผมเพราะผมเป็นเจ้าของความคิดนี้และเป็น
ผู้ผลักดันมันไปสู่การปฏิบัติ ผมเป็นคนฆ่าสแพงเกลอร์และเอแวนส์เอง
ผมพาลูกน้องเดินทางกลับฐานอย่างหมดแรงและรู้สึกที่ตัวเองอายุเป็น
๑๐๐ ปีไปแล้ว ผมรู้สึกแย่มากที่ส่งลูกน้องไปตาย ผมคงไม่เหมาะกับการนำ
หน่วยนี้อีกต่อไป แต่โดยหน้าที่มันต้องทำ และต้องทำให้ดีที่สุดแม้มันจะ
เจ็บปวดในบางครั้ง

ตอนบ่ายพวกเราสำรวจดูสิ่งของของเอแวนส์และสแพงเกลอร์
สำหรับเอแวนส์ เงินที่เขาเก็บไว้ให้ทางบ้านหายไป ๕๐๐ เหรียญ วิลสัน
เพื่อนของเขาเชื่อว่าเอแวนส์เก็บเงินไว้โดยเอาอย่างเส้นรัดไว้ที่กระเป๋าสี้อ
หรือกางเกง สองวันต่อมาพวกเราพบศพเขาที่ชายหาด กางเกงและเงิน
หายไป และเมื่อพวกเราตรวจค้นดูตัวของสแพงเกลอร์ ผมเจอรูปของ
ภรรยาเขาที่เขาเคยให้ผมดูอย่างภาคภูมิใจ ผมฉีกทิ้งเพื่อไม่ให้ใครเก็บไว้
ส่วนศพเขาถูกส่งกลับบ้านไปให้ญาติซึ่งก็คือ แม่เขานั้นเอง เขาแต่งงานได้
ไม่นานโดยที่ไม่ได้คาดคิดว่าเรื่องนี้จะเกิดขึ้นและภรรยาเขาจะอยู่อย่างไร
หากเขาไม่รอดกลับไป